

"לא עוזבים באמצע מלחמה!"

מר פנחס פרי

כעבור זמן סיפר לי ר' קותי שהוא דיווח לרבי, כהרגלו, על כל הפעילות שלו בשדה, ודיווח גם על משלוח המצות, והוא אמר שהרבי מבקש לפגוש אותנו, אותי ואת מר דני קסטן, כדי להודות לנו על הסיוע. אנחנו כמוכן נענינו ברצון רב להזמנה.

בחודש תמוז תשל"ד (1974) נסענו לשבע מאות שבעים איסטון פארקוויי בשעת לילה מאוחרת. הפגישה שלנו נקבעה לאחר חצות לילה. בסופו של דבר, הוכנסנו לחדרו של הרבי קרוב לשעה שתיים לפנות בוקר. הרבי ישב ליד השולחן שלו, ומה שאני זוכר הכי טוב זה את העיניים הכחולות הגדולות שלו, מאד רכות עם חיוך כזה מאד עדין. הוא לחץ את ידינו והזמין אותנו לשבת. הוא שאל באיזה שפה יהיה לנו נוח לדבר, ומבין האפשרויות העדפנו עברית. העברית שלו הייתה בעגה אשכנזית, מין שפת קודש כזו ובמין ניגון מיוחד, שונה מהעברית שלנו, הצברים.

הוא אמר ששמע שאנחנו עובדים באל על ורצה להודות לנו על שיתוף הפעולה ועל העזרה לפעילות של אנשי חב"ד שם. אחר כך הרבי התעניין מניין אנחנו בארץ ומה אנחנו עושים, וסיפרנו בקצרה כל אחד את הרקע שלו. אני סיפרתי שאני אחראי על הביטחון, ופירטתי על התפקיד, על הסכנות השונות והחשש מפני חטיפות והחדרת חומרי נפץ. סיפרתי לו גם על סדרי הביטחון ועל נהלי הבידוק ועל האתגרים שאנחנו מתמודדים אתם. הרבי הקשיב בסבלנות רבה, גילה סקרנות, התעניין מאד ושאל שאלות שהעידו על בקיאות בפרטים.

דני שאל את הרבי מה עמדתו לגבי טיסה בחברת אל על; הוא רצה שהרבי יעודד את חסידיו להעדיף את הטיסה באל על. הרבי אמר שלדעתו חשוב שיטוסו באל על, קודם כל משום שהוא חושב שיהודים צריכים לסייע ליהודים. מעבר לכך, הרבי גם מנה שתי סיבות נוספות: ההקפדה על נושא הביטחון, וההקפדה על כשרות. דני היה מאד גאה, וסיפר לרבי שנפתח לאחרונה בית כנסת נוסף בטרמינל של אל על ב-JFK. היו לנו שם בטרמינל שתי קומות, ובקומה אחת כבר היה בית כנסת. כעת נפתח בית כנסת נוסף בקומה השנייה, ודני ביקש את עזרתו של הרבי בהכנסת ספר תורה לבית הכנסת החדש. הרבי ציין בהקשר זה, שפתיחת בתי כנסת שונה מפתחת בתי עסק. אם מיישהו פותח חנות בסמיכות לחנות דומה של חברו, הרי הם מתחרים האחד בשני. אבל בבתי כנסת זה לא כך, אלא ככל שיש יותר – זה יותר טוב.

אחד הנושאים שאני העליתי ושאלתי את הרבי בשיא

«

בשנת תשל"ג (1973) עברתי עם אשתי לניו יורק ושימשתי בתפקיד קצין הביטחון של חברת אל על בשדה התעופה JFK. באותה תקופה התחילו להגיע לטרמינל של אל על נציגי חב"ד בראשות הרב יקותיאל (קותי) ראפ ז"ל, וביקשו רשות להציב דלפק בפנינת הטרמינל ולעשות פעילות יהודית עם הנוסעים היהודים הרבים שהיו שם בדרכם לישראל. התייעצתי עם מי שניהל בשעתו את התחנה, מר דני קסטן, והסכמנו לעניין הזה. ר' קותי היה מגיע עם עוד אנשים מידי יום לפני כל טיסה, והם היו מציעים לנוסעים להניח תפילין, מחלקים נרות שבת או תפילת הדרך ועוד. זה עבד מאד יפה, היה בזה משהו מאד מיוחד, מאד יהודי. הם עשו זאת בחביבות רבה, ורוב הנוסעים שתפו פעולה יפה ונהנו מהעניין.

לקראת פסח פנה אלי ר' קותי וביקש אם תהיה אפשרות לשלוח בצורה בטוחה מצות מהרבי שצריכות להגיע לכפר חב"ד עבור חסידי חב"ד בארץ. תיאמתי את העניין מול מנהל התחנה, והחלטנו לשלוח את זה בקונטיינר של המחלקה הראשונה, משום שהוא נפרק ראשון בשדה התעופה. בארץ אנשי חב"ד הגיעו ופרקו את המצות עם אנשי צוות הקרקע בלוד, והעבירו אותן לכפר חב"ד. בתקופה שלי באל על זה הפך להיות מסורת שלפני כל פסח מגיע המשלוח עם המצות השמורות לישראל.

בזה, אבל מה שאני יודע זה ששלושים יום אחר כך, אשתי נכנסה להיריון. אלו העובדות, וזה היה באמת מין נס. כשנודע לי שאשתי בהיריון סיפרתי לר' קותי על כך, והוא כמובן דיווח לרבי. הרבי שלח לנו מכתב לרגל הבשורה על ההיריון, אח"כ לרגל הלידה של בתנו, גלי, בהם הרעיף עלינו ברכות, שב"ה התקיימו בה.

בעקבות אותה יחידות, התהדק הקשר עם ר' קותי והייתה לי הזכות לבקר עוד פעמים רבות ב-770 במהלך הארבע וחצי שנים שגרנו בניו יורק. הייתי מגיע בכל פעם שהודיעו לי שיש איזה אירוע גדול, ותמיד נהייתי לראות את הקשר המיוחד בין הרבי לחסידיו, ואת יראת הכבוד ואת ההערצה של החסידים לרבי. האווירה הזו הקסימה אותי.

למרות שהשתדלתי לא לבלוט, מסתבר שהרבי ידע שאני שם. פעם הגעתי להקפות של שמחת תורה והבאתי אתי שני חברים, את אמנון גולדנברג ואמנון רובינשטיין, שניהם מרצים שלי בפקולטה למשפטים. פתאום שמעתי את הרבי שואל, "איפה פנחס?" ניגשתי אליו, לחצתי את ידו ודיברנו קצת. התפלאתי איך הוא זוכר אותי ואת השם שלי, הוא הרי ראה ופגש כל כך הרבה אנשים.

הרבי היה בעיניי מופת של מנהיגות. הוא היה אדם מאד פרקטי, לא חי בבועה, אלא ידע בדיוק מה קורה בעולם ומה מעסיק אנשים. הוא גם ניחן בכריזמה בלתי רגילה, והיו לו פנים שהביעו חוזק ותוקף, אבל שקט ורוגע נפשי; פנים עדינות ביותר ועיניים כחולות ורכות עם מבט שעוטף אותך ומהפנט אותך. לי הוא חסר, דמות כזו של מנהיג.

מר פנחס פרי רואיין בביתו ברמת פולג, נתינה, בחודש ניסן, תשע"ג (2013).

העדינות, כי ידעתי שזה נושא רגיש, היה - מדוע הוא לא מבקר בישראל? הרבי מנה שתי סיבות: ראשית, הוא אמר שאת כל הפעילות הענפה של חב"ד והקשר עם כל הקהילות היהודיות בעולם, הוא לא יכול לקיים ממקום אחר. הכי נוח להפעיל את כל המנגנון האדיר הזה מניו יורק. שנית, הסביר שאם יגיע ארצה לביקור, שוב לא יוכל לחזור לניו יורק משום שיציאה מהארץ כרוכה באיסור הלכתי.

הפגישה שלנו עם הרבי התקיימה כמה חודשים אחרי מלחמת יום כיפור. אני אמנם לא הורשיתי לשוב ארצה למלחמה, למרות שהבאתי אתי מזוודה לטרמינל והתחננתי שיאפשרו לי; אבל עזרנו בדרך אחרת. לקחו את כל קציני הביטחון לבסיסי צבא אמריקאים, והיינו מעמיסים שם, יחד עם עוד הרבה מתנדבים ישראלים, כמויות אדירות של נשק שהוטס ארצה. מכל מקום, שאלנו את הרבי מה דעתו לגבי המלחמה בכלל, ומה הוא חושב שכעת עם ישראל צריך לעשות?

הרבי גילה בקיאות גדולה בכל הפרטים. הוא ידע בדיוק איפה התנהלה הלחימה, איפה היו מוצבים הכוחות ובדיוק מה קרה במהלך המלחמה. אני זוכר שעובדה זו הפליאה אותי מאד; היה נראה שהוא מאד מעודכן ומעורה היטב במתרחש. הוא טען שעצרו מוקדם מדי, ושהיה צריך להמשיך ולכבוש שטחים ממדינות האויב כדי ליצור הרתעה לעתיד. הוא הזכיר גם את אריק שרון, ודיבר עליו בהערכה רבה, כגנרל טוב. הוא אמר שהיו לו כל מיני רעיונות, ושאלו הייתה זו שגיאה שלא נתנו לו לעשות יותר.

השיחה התארכה ובשלב מסוים נכנס המזכיר הרב קליין וסימן לנו על השעון שכבר מאוחר ושצריך לצאת. היה כבר באמת מאוחר מאד, היו עוד הרבה אנשים בחוץ, והתפקיד שלו היה לשמור על לוח הזמנים של הרבי. אמרתי לרבי, "כבוד הרב, המזכיר מסמן לנו שכבר מאוחר, ואתה מאד עסוק". הרבי שאל אותי, "ר' פנחס, על מה אנחנו מדברים עכשיו?" אמרתי, "על מלחמת יום כיפור". אז הוא אמר, "האם אפשר לעזוב באמצע מלחמה? אל תדאג, הוא יחכה".

ככה המשכנו עוד את הדיון והפלגנו בדברים, עד שהמזכיר נכנס שוב ודחק בנו לסיים. היה לנו כבר לא נעים, והבנו שהפגישה צריכה להסתיים. הודינו לרבי מאד על שהקדיש לנו מזמנו, וקמנו לצאת, ואז הרבי אמר, "רק רגע, אתה לא רוצה ברכה?" אמרתי, "בוודאי שאני רוצה ברכה, אשמח מאד שהרבי יברך אותי". "איזו ברכה אתה רוצה?", שאל הרבי. באותה תקופה הייתי נשוי כבר כמעט חמש שנים, ועל אף ששנינו, אני וזוגתי, היינו בריאים, עדיין לא זכינו לילדים. אמרתי לרבי שאני מבקש ברכה לילדים. הזכרתי שאנחנו מאד רוצים בת. הרבי שאל לשמה של אשתי ולשם אמה, ורשם את השמות על פתק קטן.

אני לא בא מרקע דתי, ולמען האמת אני לא כל כך האמנתי

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תשמ"ד (1983) — הרבי ביקש בהתוועדות (בעקבות המצב בעולם) שכל יהודי יאמר קודם תפילת שחרית, "הריני מקבל עלי מצוות עשה של ואהבת לרעך כמוך", ובסיום כל אחת משלושת התפילות היומיות את הפסוק, "אך צדיקים יודו לשמך, ישבו ישרים את פניך".¹ י"ט בכסלו

1. לקוטי שיחות, כרך כה, עמ' 377-373

לחיזוק התקשרות לכ"ק אדמו"ר

הפצת הגליון השבועי מתאפשרת על ידי הקדשות. לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedial.org

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedial.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015